ידלקו נתערבו באחרים [א] (ואחרים באחרים) כולן ידלקו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים [א]יעלו באחד ומאתים שהיה רבי מאיר אומר כל [ב] שדרכו למנות מקדש וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד רבי עקיבא אומר [ב]שבעה ואלו הן אגוזי פרך ורימוני באדן וחביות סתומות וחילפי תרדין וקילחי כרוב [ה]ודלעת יונית [ו]ר' עקיבא מוסיף [ג] אף ככרות של בעל הבית הראוי לערלה ערלה הראוי לכלאי הכרם כלאי הכרם ואיתמר עלה [ז]רבי יוחנן אמר [ג]את שדרכו למנות שנינו רשב"ל אומר כל שדרכו למנות שנינו הניחא לריש לקיש אלא לרבי יוחנן מאי איכא למימר אמר רב פפא האי תנא תנא דליטרא קציעות הוא דאמר

ידלקו. דכתיב פן תוקדש [דברים כב] [ו]תוקד אש: **באחד ומאתים.** זו היא עליית ערלה וכלאי הכרם דתרומה עולה באחד ומאה וכיון שכפל את האיסור שאיסורו איסור הנאה כפל את העלייה הכי תניא לה [ט]בספרי גבי מכל חלבו את מקדשו ממנו [במדבר יח] דמשמעי בתרומת מעשר שהיא אחד ממאה וקרי ליה מקדשו ומשמע [ד] שמקדשו מקדש את המתערבין בו: **אינו מקדש.** אלא בטל: **אלא ששה דברים בלבד.** הן שמקדשין את כל המתערבים בהן מתוך שהן גדולים ודמיהן יקרים וחשובין במנין: פרך ובדן מקומות הן: **חילפי** [ה] **תרדין וקלחי כרוב.** לשון קלח בירק שלו: **כל** [ו] **הראוי לערלה ערלה.** מה שיש באילן [ז] מין אילן וראוי לערלה מקדש את עירובו באיסור ערלה:

כל

ספק ספיקא [ח] דמותר ומיהו איכא חדא ברייתא בריש מסכת כלה (דף ג.) דאסרה ספק ספיקא דקתני וספיקה אסור ומוקי לה בספק טריפה וקתני התם נתערבה באלף כולן אסורות ואין לחוש בהא דלא מייתי לקמן כיון דברייתא היא דמאי אולמא מברייתא דרבי יהודה והיא נמי מוקי רב פפא בבילה כרבי יהודה אליבא דרבי יהושע ועדיפא ליה לאתויי ברייתא דמפורש בה רבי יהודה בהדיא ועוד אומר רבינו תם דהא דקתני נתערבה באלף כולן אסורות לא קאי אספיקה אלא אודאה תדע דאפילו רבי יהודה דאסר לקמן ספק ספיקא היינו דוקא ברימוני בדן דקתני בברייתא רבי יהודה אומר רימוני בדן כו' משמע דוקא רימוני [ט] את שדרכו ועדיף דהוי אחד מששה דברים בהנהו אסר ר' יהודה ספק ספיקא דמאי טעמא נקט רימוני בדן והא אפילו כל שדרכו מקדש לר' יהודה כדמוכח בברייתא דליטרא קליעות וגבי חתיכה בחתיכות דאמר ר' יהודה לא תעלה פ' הערל (יבמות פא:) וחתיכה הוי כל שדרכו כדמוכח התם דאמר רבי יוחנן והלא [י] חתיכה עולה (למנין) משום דהוי כל שדרכו ולאו את שדרכו בעינן והש"ס דמוקי לה בנימוחה היינו דוקא לריש לקיש ומיהו מצי למימר דנקט רימוני בדן [יא] לרבי שמעון דפליג עליה דאפילו ברימוני בדן שרי ספק ספיקא ובענין זה צריך לפרש חדא [יב] ברייתא לקמן (דף עד.) דבמתא דקתני כוס של עבודת כוכבים שנפל לאוצר מלא כוסות כולן אסורות פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין דלאמי נקט מריבוא לריבוא הא בפירש אחד מהן לריבוא שרי כ"ש מריבוא לריבוא דהוי ספיקא שלישית אלא נקטיה לאשמועינן דמאן דאסר אסר אפילו בכמה ספיקות וכן צריך לומר בעל כרחין דרימוני בדן לר' יהודה לאו דוקא ומדתנן [יג] במסכת כלים (פי"ז מ"ה) הרימון שאמרו לא גדול ולא קטן אלא בינוני ולמה הוזכרו רימוני בדן כל שהן דברי רבי מאיר רבי יוחנן בן נורי אומר לשער בהן את הכלים רבי עקיבא אומר לכך ולכך הוזכרו לשער בהן את הכלים ושהן [יד] מקדשין בכל שהן רבי יהודה [טו] אומר לא הוזכרו רימוני בדן ואלירי גבע אלא שיהו מתעשרין ודאי בכל מקום פירוש דסתמייהו [טז] מבין העובדי כוכבים כך פירש בערוך בערך אגר ומאותה משנה יש לדקדק דהתם רימונים אפילו כל שדרכו לא חשיבי [יז] דלא תקשי דרבי מאיר אדרבי מאיר לריש לקיש דאמר כל שדרכו למנות שנינו ולרבי יהודה כל הרימונים חשובים כל שדרכו דהא רבי יהודה סבר דליטרא קליעות לא בטלה וקתני לא הוזכרו רימוני בדן לענין קידוש אלמא כל הרימונים מקדשים ושוו לרימוני בדן דאי רימוני בינונים אינן מקדשין א"כ היה לו להזכירן לענין קידוש כמו רבי מאיר וצריך עיון בירושלמי בפרק בתרא דערלה (ה"ד) וכמדומה שיש שם טעות סופר ויש מפרשים דאפילו גרסינן בכל הנך משניות ואחרות באחרות לא מצי לאתויי ראיה דספק ספיקא אסור דדילמא הכי קאמר וכל האחרות באחרות ואין לתמוה מה חידוש הוא לשנות ב' [יח] פעמים כיון דקאי אכל האחרות באחרות דאיצטריך ליה לאשמועינן דאע"ג דאיכא תרי רובי דגבי שאר מילי אסרינן חדא רובא ושרינן תרי רובא גבי יוחסין בסוף פ"ק דכתובות (דף טו.) דאמר הולכין אחר רוב העיר והוא דליכא רוב סיעה בהדיה ואפילו עיר קטנה ואין הולכין אחר רוב עיר גרידתא ואפילו גדולה [ט] כאנטוכיא [יט] ואחרי רוב סיעה גרידתא: [ועי' תוס' יבמות פא. ד"ה נתערבו]

כולן ידלקו. ואם תאמר מאי שנא הכא דקתני ידלקו כשנתערבו וכן בכל האיסורין השנויים שם במסכת ערלה (פ"ג) ולא פליג רבי אליעזר דלימא יוליך הנאה לים המלח כמו בס"פ כל הצלמים (ע"ז מט:) לענין עבודת כוכבים וכוותיה הילכתא כדפסקינן [כ] מיהו רבינו שמואל פירש שם דהוא הדין בכל האיסורין אמר רבי אליעזר יוליך הנאה לים המלח ונראה דרבי אליעזר פליג דווקא גבי עבודת כוכבים לפי שתופסת דמיה וכשמוליך הנאה לים המלח נראה כאילו מוליך האיסור ומהאי טעמא הוה אמרינן נמי הכי לענין שביעית גבי הא דתניא בפרק הגזול עצים (ב"ק קא.) בגד שצבעו בקליפי שביעית ידלק אם היה מתערב באחרים היה אמרינן יוליך הנאה לים המלח אבל בערלה וכלאים ושער נזיר ופטר חמור וכל שאר איסורים דלא תפסי דמיהם אמרינן לרבי אליעזר ידלק אפילו נתערב ולפי טעם זה טבעת וכוסות דלקמן דמיירי בעבודת כוכבים סגי בהולכת הנאה לים המלח עוד יש לפרש דדוקא בתנור שהסיקו בעצי עבודת כוכבים ואפה בו את הפת ונטל ממנה ככר וארג בה את הבגד אמרי' יוליך הנאה לים המלח כשנתערב לפי שאין ממשות האיסור בעין והוא גברא דאיתערב ליה חביתא דחמרא [ע"ז שם] כיון [ו] דאי אפשר להנות [כא] בהולכת הנאה אלא היתר הנאה שאינה כגוף [כב] של עצמו אלא או למכור או ליתן לפועלין אבל שיהנה הוא עצמו לא דאיסורא [כג] בשתיה שרי על ידי ב' זוזי [כד] ואם תאמר מאי טעמא לא אמרי' בכל הני דמסכת ערלה ימכרו כולן לעובד כוכבים חוץ מדמי איסור הנאה שבו כדקאמר רבן שמעון בן גמליאל בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עד.) גבי יין נסך ובירושלמי [ערלה פ"ג ה"א] פריך לה ומשני דחיישינן בכולהו אם ימכרו לעובד כוכבים שמא יחזור העובד כוכבים וימכור לישראל אבל ביין נסך ליכא למיחש וכן בפת וכנגד דכל הצלמים (ע"ז מט:) דאע"ג דפת של עובד כוכבים אסור באכילה בהנאה מיהא שרי וחיישינן שמא יקנה ממנו ישראל ויתן לפועליו וחביתא דההוא גברא אם היה רוצה למכור כל יינו יחד ה"ה דהוה מצי למכור חוץ מדמי איסורא שבו וחביות סתומות נמי איכא למיחש שימכרם העובד כוכבים לישראל דמיירי בשמן וזית או ביין תפוחים: [כה] **ה"ג אגוזי פרך.** על שם שנפרכין כדאמר בפסיקתא [רבתי פי"א] בפרשתא דיהודה וישראל רבים אחד פרשת כי תשא על אל גינת אגוז דדרשינן שנמשלו ישראל לאגוז שיש בו שלשה מינין של פרך שנפרך מעצמו:

אף ככרות של בעל הבית. אבל של נחתום לא שהם קטנות והא דמשמע בסוף הערל (יבמות דף פא:) דחתיכה של לחם הפנים בשל חולין לא בטלה שאני לחם הפנים דמילתא [כו] טפי וראוי להתכבד בחתיכה ואפה בו את הפת בפ' כל הצלמים (ע"ז מט:) צריך לאוקמא בככרות של בעל הבית דהא קתני נתערבו באחרים כולן אסורין בהנאה ואפה בו את הפת דתנן במסכת ערלה (פ"ג מ"ה) לא בשל בעל הבית דהא קתני תעלה באחד ומאתים ואי לאו הכי הוה אמינא דמסכת ערלה לא הוינו צריכין לחלק בין לחם הפנים לשאר לחם והוה מצי לאוקומי מתניתין דמסכת ע"ז אפילו בשל נחתום וכדרבי מאיר דאמר את שדרכו לימנות מקדש או כל שדרכו לריש לקיש אבל מתניתין דמסכת ערלה מוכחא דהתם פת אפילו לרבי מאיר עולה באחד ומאתים [ט]: **הראוי** לערלה ערלה. בירושלמי [ערלה פ"ג ה"ה] מדקדק אמאי לא תנא נמי הראוי לתרומה תרומה דבתרומה נמי כיון דחשיבי לא בטלי ואין עולין באחד ומאה ומשני משום דכולם ראויים לתרומה ולא שייך למיתני האי לישנא ונראה שיש עדיין לתרץ משום דקתני ידלקו ועולין באחד ומאתים ואין דין זה נוהג בתרומה ועוד הוה מצי לשנויי דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסורי הנאה כדאמרינן במסכת ע"ז (דף עד.) אמתניתין דהתם פרק בתרא:

עין משפט נר מצוה

י א מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה ח:
יא ב מיי' שם הלכה ג טוש"ע יו"ד סי' קי סעיף א:
יב ג טוש"ע שם בהג"ה:

מסורת הש"ס

א) ירושל' כלאים פ"ב ה"ח, ב) ע' ע"ז עד. ירושל' ערלה פ"ג ה"ב, ג) [ביצה ג:] עי' ירושל' תרומות פ"ד ה"ז, ערלה פ"ג ה"ד, ד) קידושין נג., ה) קרח קכא [עי' תו' נדה מז. ד"ה אתי וברש"י שם ד"ה חייבת], ו) עיין עירובין פא: שמחות פ"ב ה"ג, ז) [עי' יבמות פא: תו' ד"ה כולן ידלקו ובר"ש ערלה פ"ג מ"ו ד"ה כולן], ח) [ועי' היטב תו' יבמות פא: ד"ה ככרות].

שינויי נוסחאות

א] עי' מעל"ד כתודי"ה נתערבו, פר"ת לא גרס זה (הגר"ב): ב] נ"ל את שדרכו (שיח וצ"ק. וכ"ה בכל כתה"י): ג] גי' פ"מ אומר. וכ"ה כמשניות, אבל בגמ' בכל המקומות כלפנינו. וכ"ה בכתה"י: ד] ומקדשו משמע שמקדש כנלע"ל (עפ"י באה"ח): ה] גי' פ"מ חילפי בתודין וקלחי בכרוב [נדו"ז של הפ"מ נתגדין הפ"ד]: ו] תיבת כל נמחק (שיח): ז] נ"ל באלו (שיח. דיו רפים ושיח): ח] בפי' הרא"ש בערלה נוסף דשמא אין זה הבגד שנארג בו ואם הוא זה שמא הסירו ממנו חוט האיסור: ט] נ"ל רימוני בדן שהם את כנ"ל (שיח. וכ"ה בר"ש ערלה): י] והלא אני שונה חתיכה בחתיכות עולה משום דהוי כל שדרכו למנות, ומשני דאנן את שדרכו שנינו. אלא ודאי דבשאר מילי לא אסר ר"י ספק ספיקא והש"ס כו' כנ"ל (צ"ק): יא] משום ר' שמעון כנ"ל (שיח. ר"ש שם): יב] הך ברייתא דבסמוך דקתני כנ"ל (ב"ש. צ"ק): יג] נ"ל מדתנן (צ"ק): יד] נ"ל רשדיו (שיח): טו] בספרים שלפנינו ור' יוסי. ול"כ אין הוכחת תוס' הוכחה (בה"ח): טז] דמסתמא באים מבין הכותים כנ"ל (שיח. צ"ק): יז] חשיבי לר"מ דלא (צ"ק): יח] נ"ל שנתערב ב' פעמים (ב"ש): יט] כאן הס"ד ותיבות ואחרי רוב סיעה גרידתא נמחק (שיח). וכן ליתא בר"ש שם. אבל בתוס' יבמות איתא: כ] נ"ל כדפסקינן התם (שיח): כא] נ"ל להיות (דפוסי וצ"ק). ולשון תוס' ביבמות יבע"ז היינו משום דאין נהנה מגוף האיסור דאסור בשתיה אלא או כו': כב] בגוף היין עצמו (תוס' הרא"ש יבמות): כג] דאסורה בשתיה לפיכך שרי על ידי ארבע זוזי בנהרא כנ"ל (ב"ש). [וכן ד' זוזי בס"מ ול"ק]: כד] בתוס' הרא"ש שם הוסיף ושאר הנאות לעשות מיין כגון משרה וכביסה מלתא דלא שכיחא הוא הלכך שרי ע"י הולכת הנאה: כה] תיבת ה"ג נמחק (ב"ש): כו] דספידא טפי. פירושו דפלת נקיה טפי משאר פולת חשיב טפי ללחם להתכבד. ובתוספות פ' הערל יבמ"ש בערלה גרים דחמיר טפי (וכ"ה בס"מ כאן), ואפשר לומר משום קדושת לחם הפנים חמיר טפי להיות ראוי להתכבד (צ"ק. ועי' בברית פנים מאירות ח"א סי' לח (הגר"ב). ובתוס' הרא"ש ביבמות איתא דחמירא וחשיבא: כז] נ"ל במקומות שנוהגין היתר בפת עכו"ם וכיון שאין הישראל מכיר שהוא פת של ישראל ואפשה נוי יקנהו שהוא פת של נוי גופיה ואתי לידי תקלה דיקח ממנו (גליון). ועי' יו"ד סי' קי"ב סי"ב: כח] כאן מה שהוסיפו לפסחים לא וכיני ללחמו ולפ"ד נ"ל לחותכו בהרבה חתיכות. עי' תו"ח כלל ע"ה דין ד' (גליון):

◆

מוסף רש"י

ידלקו. כדין כלאי הכרם שנאמר פן תוקדש, תוקד אש לאסורי בהנאה (ביצה ג: וכעי"ז יבמות פ:). **כולן ידלקו.** דלא בטלי, כדקתני טעמא שהיה ר"מ אומר כל שדרכו לימנות מקדש את המתערב עמו ואין בטל ברוב, שכלאי הכרם כדבר שאין במנין בטלין באחד ומאתים, כדאמר בפסחים בגלא שורבן (מח:) מן המאתים, ממותר שתי מאות שבמאיירי בכור, מיכן לערלה וכלאי הכרם שבטלים במאתים (יבמות פא.) **יעלו באחד ומאתים.** אם נתערב אחד מהן במאתים של היתר יעלה אחד מהן וידלק והשאר מותרין, וזה שיעור ביטול כלאים וערלה באחד ומאתים: **שהיה רבי מאיר אומר.** כלומר להכי אמר ר"מ כולן ידלקו ולית להו ביטול, שהיה ר"מ אומר הואיל ודרכן לימנות אין בטלין ומקדשין לאסור כל המתערבין בהן (ביצה שם). **מקדש.** מאתים או שלש מאות דלא בטל (יבמות פא.) **וחכמים אומרים.** כל פירות שבטלים בטלים חוץ מששה דברים הללו המנויין כאן שהן חשובין מאד: **פרך ובאדן.** מקומות הן: **וקילחי כרוב.** קלחי כרובין גדולים עם עלין שלהם, וכרוב של א"י היה גדול כאילן כדאמרינן בכתובות (קיא:) (ביצה שם). **ככרות של בעה"ב.** דדבר שבמנין הוא (ע"ז עד.) **הראוי לערלה ערלה.** אותן שהן מין אילן וערלה נוהגת בהן, מקדשין את עירוביהן משום ערלה (ביצה שם). כגון אגוזים ורמון וחביות מקדשין ואוסרין את הכפרים משום ערלה (יבמות שם) **הראוי לכלאי הכרם.** כגון חלפי תרדין וקולחי כרוב וכברים, שאינן מין אילן מקדשין ערוביהן באיסור כלאי הכרם: **את שדרכו למנות שנינו.** כמילתיה דר' מאיר (ביצה שם). שמיוחד במנין שנינו דלא בטל: **כל שדרכו למנות.** אפילו לפרקים, שנינו דלא בטיל (יבמות שם): **האי תנא.** לעיל: **תנא דליטרא קציעות הוא.** דאיירי גבי ליטרא קציעות (ביצה שם):

◆

ליקוטים

ר"י **אמר את שדרכו למנות שנינו רשב"ל אומר כל שדרכו למנות שנינו.** אציגה לפניך מה שהשבתי בימי חרפי לחד צורבא מרבנן שהקשה לי קושיא חמורה לפי דעתו, במ"ש התוס' שלהי מסכת מעילה (כא ע"ב), ר"ע מחייב על ספק אשם מעילות בפרוטה של הקדש שנפלה בכיס, הק' התוס' וליבטיל ברובא, וכ"ת דהוי דבר שיש לו מתירין דיש לו היתר ע"י פדיון הא ליתא דדבר שיש לו מתירין אינו אלא מדרבנן, וקשה היאך מייתי חולין לעזרה כיון דמדאורייתא בטלה הפרוטה של הקדש ולא מעל. ותירצו דילמא פרוטה חשיבא ולא בטלה. והתמיהא קיימת לכאורה שהרי מוסכם בספ' ק"ח ביו"ד דדבר חשוב דלא מיבטל ברובא נמי ליתיה אלא מדרבנן, והדרא קושיא לדוכתה. וכה היו דברי. הן אמת שרוב הפוסקים הסכימו כן. מ"מ לדעתי אינו דברי הכל, ותנאי שקלת מעלמא כי לפום ריהטא אומר אני אע"ג דאסקינן הילכתא בספי' הנ"ל דדבר חשוב נ"כ מדרבנן. מ"מ ר"ע דאליביה הקשו התוס' קושיתם י"ל דס"ל דאסורו מן התורה. ואומר אני תנאי ואמוראי פליגי בה, תנאי. רבי מאיר ור"ע כדבעינן למימר לקמן בס"ד. אמוראי ר' יוחנן ורשב"ל בזבחים ובהערל ופ"ק דביצה אי את כל שדרכו לימנות שנינו או את שדרכו לימנות. דבלי ספק בסברא פליגי. ואומר אני דחילייהו נמי מהבא דמאן דאמר את שדרכו סבר דאינו אלא מדרבנן. ולהכי מסתייה לאחמורי באת שדרכו לימנות לעולם. ומ"ד כל שדרכו לימנות סבר לה מדאורייתא נאסר דבר חשוב ומשו"ה מחמרינן בה טפי. והיינו נמי טעמיה דר"י דס"ל דבר חשוב אפי' בדרבנן לא בטיל. ואם תשאל מאין הרגלים לומר שהוא מן התורה. אשיבך שלפי דעתי הקלה פשוט להראות פנים לדבר זה. ומקום שלמדנו בכל מקום ביטול הרוב, דהיינו מן הכתוב אחרי רבים להטות, משם נלמוד נ"כ לדבר חשוב שאינו בטל מחמת הרוב. ומרישיה דקרא דלא תענה על ריב לנטות אחרי רבים דדרשינן מניה בפ' אחד דיני ממונות (סנהדרין לו ע"א) בדיני נפשות מתחילין מן הצד דקרי ביה לא תענה על רב, ופשטיה דקרא על כרחך בדוכי כיו"ר, דזימנין לא אזלינן בתר רובא כגון בדיני נפשות שלא יאמר הרב דעתו בתחלה והרוב יחלוקו עליו, והורה לנו שאע"פ שבכל מקום דעת היחיד בטלה, נתנה התורה חשיבות לפעמים לדעת הגדול שאינה מקבלת הביטול, ואף אם יאמר אומר שלכאו' נראה ממשמעות הדלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבד אם יאמר הגדול דעתו בתחלה אינה מתקיימת כי אם בהסכמת הרוב, מכל מקום היינו שהזהירה תורה שלא לחלוק על דעת הגדול והחשוב שלא תבוטל ברוב, ואם עברו על זה היינו פלוגתייהו דאביי ורבא בתמורה דכל מידי דאמר רחמנא לא תעביד כי עביד מהני או לא. עכ"פ מכאן למדנו בנין אב לכל המקומות שלא אסרה תורה לבטל ברוב בדבר חשוב, ונ"ל שהיא ראיה מפורשת מן התורה אע"פ שהיא מחודשת, ובמרומה לא קדמני אדם בו, אולי מהשמים הניחו לי מקום, ולפ"ז היינו נמי דאיפליגו ר"ע ורבנן בספ' ערלה בקידוש, דר"ע מוסיף אף ככרות של בעה"ב. דסבירא ליה שהוא כה"ת ואזיל לחומרא, א"כ ש"מ דר"ע ס"ל דדבר חשוב איסורו מה"ת, ואזיל לטעמיה בספק מעילה, דמשו"ה לא בטיל פרוטה של הקדש, ותירוץ הב' אמיתי, והשתא אתי שפיר דלא קשה על התוס' דידהו אדידהו, דהא איברא שמעי' להו איפכא בהזהב (דף נ"ג) ובבכמה דוכתי. שוב אחרי החפוש מצאתי כמו כן להרב פר"ח שנתקשה בזה, ולכן דחה מ"ש התוס' כאן בבי ידים, ולדידי ניחא ולק"מ, דאינו מוכרח מזה שיסברו התוס' דדבר חשוב אסורו מדברי תורה. אלא מיהא אליבא דר"ע מיתרצא שפיר מתני' בהכי, ואנן לא קי"ל כוותיה (שאלת יעב"ץ ח"א סי' קנו, עש"ש:)

◆

נוסחאות רש"י כת"י

ידלקו. שנאמר (דברים כב) פן תוקדש תוקד אש: **כולן ידלקו.** דכיון דחשיבי לא בטלי: **יעלו באחד ומאתים.** שזה דין עליה לערלה ולכלאי הכרם כל שכפל באיסורו כפל בהעלאתו: **את שדרכו לימנות מקדש.** אוסר את כל המעורבין בו: **מקדש.** לשון הקדש: **וחכמים אומרים אינו מקדש.** אלא בטל. חוץ מששה דברים שאין בטלין אלא מקדשין לפי שהן חשובין: **אגוזי פרך ורימוני בדן.** חשובין הן: **הראוי לערלה.** אוסרין את תערובתן אם ערלה הן: **הראוי לכלאי הכרם.** ולא לערלה כגון קולסי כרוב ודלעת שאינן מין אילן: **תנא דליטרא דקציעות.** ר' יהודה אליבא דר' יהושע דאמר כל דבר שיש לו מנין כגון ואפילו אין דרכו מיוחד במנין לבדו:

שיטה מקובצת כולן ידלקו. וא"ת אמאי לא אמרינן ימכרו לגוים חוץ מדמי האיסור שבו כדאמר רשב"ג בפרק בתרא דע"ז (דף עד.) ימכרו לעובד כוכבים חוץ מדמי יין נסך שבו. וי"ל (הפמ"ג) (דחיישינן שמא) ימכרנו הגוי לישראל אחר, אבל התם גבי יין נסך ליכא למיחש דאין ישראל קונה יין מן הגוי. ומכאן משמע דלא נאסר פת מישראל כגון שאפאו הגוי ולא הכביר ישראל את הפת דאסור למוכרו לגוים דשמא ימכרנו הגוי לישראל שאין ישראל אחר מכירו [כז] ואתי לידי תקלה אבל ישראל אותו לגוים ואם יש להם גוים גויות רבות שמפרנסות בין היהודים (פיולין) (פיסולים) לאכול נאפילה לוקח בלא שהיא ימלקי בגוים וילבלו ממנו לגבי היהודים וים מתירין לחותכו (בהרבה) חתיכות כדפי' בפסחים [כח]: ירימוני בדן. עיין תשובת הרשב"א (ח"ו) סי' תע"ל: ר"ע **אומר אף ככרות של בעל הבית.** אבל של נחתום לא, אבל חתיכה של לחם הפנים לא בטלה משום דחמירא טפי:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com